

ת"פ 49547/11/15 - מדינת ישראל נגד בכור חי ניסנוב

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל ספרברג

ת"פ 49547-11-15 מדינת ישראל נ' ניסנוב

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד ג'ניה קליימן
הנאשם	בכור חי ניסנוב ע"י ב"כ עוה"ד מורן סעדון ומיכאל עירוני

הכרעת דין

נגד הנאשם, בכור חי בן אברהם ניסנוב (להלן: **הנאשם**) הוגש כתב אישום ביום 23.11.15 (להלן: **כתב האישום**) בו יוחסו לו **עבירת הצתה** לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וסעיף 29(ב) לחוק **ועבירת איומים** לפי סעיף 192 לחוק.

החלטתי כי יש לזכות את הנאשם מעבירת ההצתה לפי ס' 448(א) רישא וס' 29(ב) מחמת הספק ולהרשיעו בעבירת האיומים לפי ס' 192 לחוק.

להלן יפורט הנטען בכתב האישום.

עובדות כתב האישום

1. הנאשם הוא אחיו ושותפו של דוד ניסנוב (להלן: **דוד**) בחברת 'בית ניסנוב'. משרדי החברה ממוקמים ברחוב תובל בירושלים (להלן: **משרדי החברה**).
2. הנאשם ודוד מכירים מימי ילדותם את חיים עזרא (להלן: **עזרא**).
3. בחודש נובמבר 2008, רכש צבי אייכן (להלן: **המתלונן**) מהנאשם דירה ברחוב סנהדריה 12 בירושלים (להלן: **הדירה**). בהמשך, התגלע סכסוך בין הצדדים בנוגע לעסקה. בחודש מרץ 2014, בעקבות הליך משפטי בין המתלונן לנאשם, ניתן פסק דין לפיו הוכרע כי המתלונן הוא בעליה של הדירה וכי עליו לשלם לנאשם סכום של 480 אלף ש"ח.
4. במסגרת אותו הליך, הגישו הצדדים תביעה ותביעה שכנגד בנוגע להפרות של הסכם מכר. הנאשם דרש בכתב התביעה להורות על ביטול ההסכם שנכרת בין הצדדים ועל מחיקת הערת האזהרה שנרשמה לטובת המתלונן, ועתר לחיוב המתלונן בתשלום הפיצוי המוסכם שנקבע בחוזה וכן בתשלום עבור תוספות שלטענתו בוצעו בדירה לבקשת המתלונן. מנגד, טען המתלונן כי לא הפר את ההסכם ומתנגד לביטולו. בכתב התביעה שכנגד טען כי יש לחייב את הנאשם לפצותו בגין ירידת ערך הדירה בשל בנייתה שלא בהתאם לתכניות, בגין דמי שכירות בתקופה שהדירה לא נמסרה ובשל עוגמת נפש. בהמלצת בית המשפט הגיעו הצדדים

להסכמה, לפיה ייקבע כי המתלונן זכאי לקבל את הדירה בתמורה לתשלום סכום נוסף על זה שכבר שולם על ידו, כאשר שיעור הסכום ייקבע על ידי בית המשפט.

5. לאחר מתן פסק הדין ובמועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, איים הנאשם על המתלונן: "אני לא אתן לך את הדירה, אפילו אם אני אשב בכלא", "נפגש בגבעת שאול", "לא יהיו לכם חיים טובים" ועוד.

6. במועד שאינו ידוע למאשימה, בשבוע עובר ליום 14.07.14, פנה הנאשם אל עזרא וביקש ממנו להצית את הדירה, בתמורה לכארבעת אלפים ש"ח. עזרא הסכים להצעה (להלן: ההצתה). בסמוך, במועד שאינו ידוע למאשימה, הראה הנאשם לעזרא את הדירה.

7. ביום 14.07.14 קיבל המתלונן את מפתחות הדירה מעורך דינו של הנאשם.

8. בסמוך לשעה 20:00 אסף דוד את עזרא ברכבו ממשרדי החברה, בכדי שהאחרון יבצע את ההצתה. השניים נסעו למקום שאינו ידוע במדויק. במקום זה נתן דוד לעזרא כסף אשר באמצעותו רכש עזרא בנזין, אותו מילא בשני בקבוקים בעלי נפח של ליטר וחצי כל אחד.

9. לאחר מכן, הסיע דוד את עזרא אל הדירה. עזרא נכנס לדירה דרך המרפסת, שפך את הבנזין בדירה והצית אותו במספר מוקדים באמצעות מצית. דוד נסע מן המקום. עזרא קפץ מן המרפסת לרחוב ונסע במונית אל ביתו. כתוצאה מן האמור, נשרפו שלוש דלתות ומשקופים בדירה.

10. במעשים אלו, בצוותא עם דוד ועזרא, שלח הנאשם אש במזיד, בדבר לא לו וכן איים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בכוונה להפחידו או להקניטו.

תשובת הנאשם לכתב האישום

1. הנאשם מודה כי בהתאם לאמור בכתב האישום, אכן רכש המתלונן דירה מאביו של הנאשם. בנוסף, מודה כי התגלעה מחלוקת כספית בין הנאשם ובין המתלונן בעניין רכישת הדירה אשר הוכרעה בבית משפט זה.

2. הנאשם מודה כי התקיימה שיחת טלפון בין הצדדים כאשר עורכת דין מטעמו הייתה שותפה לשיחה. במהלך השיחה, אמר המתלונן לנאשם "יש עוד תביעה בדרך אנחנו עוד ניפגש" בתגובה אמר הנאשם למתלונן "נפגש בגבעת שאול". הנאשם מכחיש כי איים על המתלונן.

3. הנאשם מכחיש את שאר פרטי כתב האישום. בתוך כך, מכחיש כי ביקש מעזרא להצית את הדירה תמורת כארבעת אלפים ש"ח.

פרשת התביעה

1. בדיון שהתקיים ביום 29.01.17, במסגרת דיון הוכחות, מטעם המאשימה העידו בפני המתלונן- מר צבי אייכן; גברת יהודית מסוארי; גברת שושנה שובל; מר יצחק אייכן.

עדות מר צבי אייכן- המתלונן

1. ביום 29.01.17 העיד בפניי מר צבי אייכן (להלן: המתלונן). בחקירתו הראשית, סיפר כי הכיר את הנאשם במסגרת חיפושיו אחר דירה. המתלונן רכש דירה מהנאשם בעלות של מיליון ו-950 אלף ש"ח, כאשר חוזה

המכר כלל רק את מיליון השקלים והיתרה סוכמה להיות משולמת במזומן וללא דיווח. יצוין כי הדירה נרכשה "על הנייר", טרם תחילת הבנייה בפועל.

2. לאחר בניית שלד הדירה, נוכח המתלונן לגלות כי מימדי הדירה, על כלל חדריה הצטמצמו באופן משמעותי. על כן, פנה המתלונן לנאשם בדרישה לפיצוי, דבר שהוביל לסכסוך בין הצדדים. בעקבות דברים אלה, פנו הצדדים לגישור. הצדדים קיימו שלוש פגישות גישור. לדברי המתלונן, הוא הציע כי הנאשם יפצה אותו על הקטנת שטח הדירה בכך 80-100 אלף ש"ח, אולם הנאשם סירב ואף אמר כי: **"אם אתה לא תיתן לי את הכסף, אתה לא תקבל את הדירה אף פעם, גם אם אני אשב 10 שנים בכלא..."** (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 12, שור' 25-28). במהלך תקופה זה, תלה הנאשם שלט "למכירה" על הדירה וכן השכיר אותה למשך 10 חודשים לפחות.

3. המחלוקת בין הצדדים הגיעה לסיומם עם מתן פסק דינו של כב' השופט וינוגרד מיום 23.03.14 אשר קבע כי על המתלונן לשלם לנאשם סכום של 480 אלף ש"ח אשר יסיימו את עסקת המכר ויגלמו את הפיצוי עבור המתלונן.

4. עוד נקבע בפסק הדין כי על הנאשם להעביר את המפתח לדירה לידי המתלונן עד ליום 14.07.14. כשבוע עובר למסירת המפתח, נפגשו הצדדים בדירה לצורך קיום פרוטוקול מסירה. לדברי המתלונן, פרוטוקול מסירת הדירה לא בוצע כראוי עד ליום זה, שכן הנאשם סירב לשתף פעולה. המתלונן ציין כי הנאשם אמר: **"... יש לי בשורה טובה בשבילכם... אני בא עכשיו מהרב והוא אמר שלא יהיו לכם פה חיים טובים, בדירה, והכל תוציאו על רופאים... יום אחד טוב בדירה לא יהיה לכם..."** (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 17, שור' 6-10) ועוד הוסיף: **"... אדוני ניפגש בגבעת שאול" (שם, שור' 22).** לשאלת המאשימה מה הבין מדברים אלה ענה המתלונן: **"...אני מבין שזה איום... היות ובגבעת שאול נמצא הר המנוחות אז אני מבין שזה איום לרצח או ללא יודע מה..."** (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 18, שור' 3, 7-8).

5. בחקירתו הנגדית, הוצגו לפני המתלונן דברים שאמר בתיק המקביל שהתנהל, לפיהם התייחס לאמירותיו של הנאשם **"בגדר של בננה ברחוב"**. המתלונן טען כי אינו זוכר את שאמר בתיק המקביל ומסר כי אינו מכיר את המושג. עוד הוסיף כי נכון לאותה עת לא ראה חשיבות בדברים ולא מצא בהם איום ממשי: **"... אני אף פעם לא התייחסתי לאיומים, שיבוא דבר מעבר לכך, זאת הייתה האמת האמתית... כשזה התבצע בפועל, ראיתי שהאיומים הם נכונים, שהוא מסוגל ליותר מזה, אין סתירה בין הדברים" (פרוטוקול מיום 27.01.17, עמ' 29, שור' 15-25).**

6. ביום 14.07.14 קיבל המתלונן את המפתחות לדירה מידי עורכת דינו של הנאשם. המתלונן מסר כי באותו לילה, התקשר אליו בנו וסיפר כי הדירה הוצתה. בנו של המתלונן ציין כי: **"... הייתה שריפה, השכנים באו, אמרו לי שראו מישהו בורח מהמרפסת... מכבי אש הגיעו וקבעו שהייתה הצתה... בסלון היו מלא קרטונים בגובה של חצי מטר לפחות, ערימה גדולה, רדיוס של מטר וחצי... ראו שתכננו משהו... השריפה הייתה יותר בחלק האחורי של הדירה..."** (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 20, שור' 9-13).

7. למחרת, נסע המתלונן להגיש תלונה במשטרה וציין כי אינו חושד בנאשם אלא בטוח שהוא שביצע את ההצתה. המתלונן ביסס את דבריו על כל האירועים שקדמו להצתה, הדיונים בבית המשפט וחוסר שיתוף הפעולה העקבי מצד הנאשם. יודגש כי המתלונן לא ראה את הנאשם מבצע את המעשה. המתלונן מסר כי

חוקרי האש שנכחו במקום אמרו לו כי הדירה נפתחה על ידי מפתח (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 22, שור' 25-26).

8. כמו כן, למחרת השריפה, הזמין המתלונן, בעצת עו"ד, את חברת גל אור, המוסמכת להעיד בפניו בתי משפט. חברת גל אור צילמה את הדירה לאחר השריפה והגישה חוות דעת לפיה הנזק עומד על 200 אלף ש"ח נזק ישיר, לא כולל נזקים אחרים. יצוין כי הדירה לא הכילה רהיטים וחפצים אישיים של המתלונן ומשפחתו.

9. בחקירה הנגדית נשאל, מדוע לא סיפר בהודעותיו או בעדותו שהקליט את שיחותיו עם הנאשם. המתלונן מסר כי לא ראה בכך עניין רלוונטי ועל כל פנים לא הסתיר את הקלטותיו ואף הנאשם ראה כי הוא מקליט אותו. בחקירה החוזרת, עלה כי המתלונן מסר את ההקלטות למשטרה ועבר עליהן יחד עם החוקרים.

10. המתלונן העיד, כי לא מסר למשטרה את שמות האנשים שנכחו עמו בפגישה עם הנאשם ולא סיפר למשטרה על איומיו של האחרון מפני שלא נשאל על כך: "...אני הייתי במשטרה בפעם הראשונה בחיים שלי... החוקר שואל אותך שאלות ואתה עונה, לא ממציא וזה, החוקר שואל אותך במי אתה חושד ואז אני אומר לו בברוך ניסנוב... הסיפור הוא שהדירה נשרפה, קניתי דירה מקבלן, הייתי מספר שם את כל הסיפור... אני לא אכנס איתו לפרטים, היינו שלושה אנשים כשהוא איים עליי, אמרתו שהוא איים עליי כמה וכמה פעמים, אני חושב שזה תקציר נכון..." (פרוטוקול מיום 29.01.07, עמ' 27, שור' 23-30).

11. המתלונן אישר כי התקיימו שלוש פגישות גישור בין הצדדים, בשתיים מתוכן נכח הנאשם לבדו. כמו כן, אישר כי בפגישת הרביעית בה היה אמור להתקיים פרוטוקול מסירת הדירה נכחו ארבעה אנשים, אשר לא זכר את זהותם (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 28, שור' 20-22).

12. בחקירתו הנגדית אישר המתלונן את הודעתו במשטרה לפיה שכנו, יהונתן טיסמיס, פנה אליו לאחר השריפה ומסר לו כי ראה בני מיעוטים נכנסים לבניין ומתחבאים וכן שכנה בשם שלזינגר שאמרה לו כי ראתה בן מיעוטים מסתובב ובודק את הבניין ולאחר מכן ראתה אותו בורח. לשאלת בא כוח הנאשם מסר העד, כי לא שאל את שכניו כיצד נראו הבורחים וביאזה אופן נראו נמלטים. המתלונן הסביר כי ההצתה הייתה בשעת לילה מאוחרת ולא היה אפשר לראות בגלל החשיכה (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 30, שור' 4-29). עוד אישר כי ניגש אליו מדריך במוסד לבנות וסיפר לו כי ראה בן מיעוטים עולה לדירה. לשאלת בא כוח הנאשם מדוע לא העביר את פרטיו למשטרה כחלק מחקירתו, מסר כי אינו מכיר את האיש (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 31, שור' 12-14).

13. המתלונן מסר בחקירה הנגדית כי במהלך התקופה טרם קבלת המפתח, השכיר הנאשם את הדירה לגורם שלישי, בשם חסיד. לשאלת בא כוח הנאשם באשר לקיומו של סכסוך בין בינו לבין חסיד, השיב כי הוא תובע אותו בגין עשרה חודשי שכירות בהם התגורר בדירתו (פרוטוקול מיום 29.01.17, עמ' 35, שור' 8-12).

עדות גברת יהודית מסוארי

1. ביום 29.01.17 העידה בפני גברת יהודית מסוארי (להלן: מסוארי), עובדת בחברת 'בית ניסנוב'. בחקירתה הראשית מסרה כי החברה בבעלות הנאשם ועוסקת בעבודות פיתוח, בנייה ותשתיות. העדה מסרה על בני משפחת ניסנוב נוספים אשר עובדים בחברה, ביניהם דוד ניסנוב, אחיו של הנאשם.

2. במהלך התקופה האמורה לא היה מגיע הנאשם באופן יומי למשרד אלא בתדירות של כפעם פעמיים בשבוע. זאת מכיוון שנהג להסתובב בשטח ולפקח על עבודות הבנייה. העדה נחקרה במשטרה ביום 27.11.14, במהלך תקופה זו מסרה כי לא ראתה את הנאשם במשך כחודשיים והדבר היה נראה חריג בעיניה.
3. בפניי העדה הוצגה תמונתו של עזרא, אותו זיהתה כמכר של הנאשם. עם זאת מסרה שאינה זוכרת שראתה את עזרא במשרדי החברה בתקופה בה נחקרה במשטרה.

עדות גברת שושנה שובל

1. ביום 29.01.17 העידה בפניי גברת שושנה שובל (להלן: שובל), בתקופה האמורה עבדה כמזכירה כללית בחברת 'בית ניסנוב'. על פי חקירתה הראשית, החלה לעבוד בחברה באוגוסט 2014.
2. העדה מסרה כי עבדה מול הנאשם וכן קיבלה חומרים מדוד. לדבריה, הנאשם לא היה מגיע בתדירות יומית למשרדי החברה אלא כפעם-פעמיים בשבוע. למיטב זכרונה של העדה, יום למחרת הגעת השוטרים למשרדי החברה בחיפוש אחר הנאשם, היא שהעבירה לו את הודעות המשטרה באופן טלפוני.
3. יצוין כי העדה נחקרה במשטרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה שכן עלה חשד כי לא העבירה לנאשם את הזמנתו לחקירה כפי שהתבקשה על ידי המשטרה. בתגובה מסרה העדה כי העבירה את הודעת המשטרה לדוד וכן מסרה כי לעולם לא נאמרה לה הסיבה בגינה נחקרה.

עדות מר יצחק אייכן

1. ביום 29.01.17 העיד בפניי מר יצחק אייכן, בנו של המתלונן. הודעתו של העד במשטרה סומנה ב-מ'3 והוגשה כעדות ראשית. בהודעתו מסר כי המתלונן והנאשם היו מצויים בסכסוך משפטי ביחס לדירה, אשר הוכרע לזכות המתלונן, כשלושה חודשים קודם ההצתה. בנוסף, מסר כי נכח עם המתלונן בזמן הסיור בדירה ובקבלת המפתח וכי ההצתה התרחשה באותו הלילה.
2. בחקירתו הנגדית, אישר העד כי זכרונו לגבי אירוע שריפת הדירה היה בהיר יותר בסמוך לאירוע מאשר בזמן מתן העדות. עוד אישר כי טרם כניסתו לאולם בית המשפט קרא את ההודעה שנתן במשטרה ביום 15.07.14 ולא מצא בה טעות או דבר שקר.

עדות מר חיים עזרא

1. ביום 20.04.17 העיד לפניי מר חיים עזרא (להלן: עזרא). בחקירתו הראשית מסר כי הצית את הדירה על רקע סכסוך כספי שהיה לו עם המתלונן. העד מסר כי אינו זוכר את שם המתלונן אך מכיר אותו שכן האחרון חייב לו 30 אלף שח בגין עבודה שביצע בדירה.
2. העד מתאר כי רכש בניין בתחנת דלק בכפר חיזמה, עלה לכיוון הדירה, נכנס דרך החלון והצית את הדירה באמצעות גפרור (**פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 68, שור' 5**). יצוין כי עדותו זו שונה מעדותו בהליך המקביל שהתקיים בענייניו של דוד, שם מסר כי רכש את הדלק בתחנת הטורים בירושלים (**פרוטוקול מיום**

20.04.17, עמ' 87, שור' 18-21).

3. העד הסביר כי מסר עדות שונה בחקירתו במשטרה מפני שבאותה תקופה היה נתון להשפעת סמים: **"...הייתי תחת השפעת הירואין שם. לא זוכר מה דיברתי גם. גם המכות שקיבלתי שם, לא זוכר כלום, הייתי על הירואין, הייתי משתמש בסמים כבדים מאד"** (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 69, שור' 10-12). בהמשך עדותו שהתקיימה ביום 28.09.17 חזר בו מטענה זו ומסר כי בעת הודעתו במשטרה בה מסר כי הנאשם הזמין את ההצתה הוא היה פיקח וכי רק בעת ההצתה היה נתון תחת השפעת סמים (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 125, שור' 3-5).

4. עוד העיד כי בתקופה האמורה, עסק עזרא בשיפוצים. לדבריו, במסגרת עבודתו, פנה אליו המתלונן וביקש את שירותיו לעבודות צבע ושפכטל. העד אינו יודע אם במהלך עבודת השיפוצים שביצע בדירה, הועברו המפתחות לידי המתלונן. מתאר כי באותה תקופה עבד בעבודות צבע בבתי נוספים בירושלים ואולם רק מהמתלונן לא קיבל תשלום עבור עבודתו. העד טען, כי אינו יודע לפרט את טיב העבודות שבוצעו, אין ברשותו רישום של תיאור העבודה או הסכם התשלום. בעקבות החוב, החליט עזרא להצית את הדירה. בנוסף, מסר כי את קבלני הדירה, הנאשם ודוד, מכיר רק "מהשכונה" ולא ידע כי הם קבלני הפרויקט (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 76, שור' 5-8).

5. עדות זו של עזרא עמדה בסתירה להודעתו של העד במשטרה, שם מסר כי הנאשם פנה אליו והציע לו להצית את הדירה בתמורה לתשלום. על פי גרסה זו, הנאשם הראה לו את הדירה וכעבור כשבוע הסיע אותו למקום ועזרא עלה לדירה והצית אותה. עזרא בעדותו, הכחיש הודעה זו וטען שמסר אותה מפני שהוא מסוכסך עם דוד ועם הנאשם ורצה להתנקם בהם. העד לא פירט מה הרקע לסכסוך, רק שעסקין בסכסוך עתיק יומין. מסר כי אינו יודע מה הקשר של דוד ושל הנאשם לדירה שהצית. עזרא הסביר כי הוא חוזר בו מהודעתו במשטרה מפני שכיום הוא אינו תחת השפעת סמים והינו "במקום אחר לגמרי" (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 79, שור' 19-22).

6. העד הסביר כי במשך השנים נעשו ניסיונות לסיים את הסכסוך ועל כן נראה במשרדי החברה בתקופה שקדמה לחקירותיו במשטרה. בנוסף, מסר כי לא קיבל תשלום מהאחים ניסנוב מאז הוגש כתב האישום.

7. העד שב והדגיש כי הודעתו במשטרה הייתה כוזבת ונבעה מהשפעת הסמים עליו ומרצונו להתנקם באחים ניסנוב. בעקבות עדותו הסותרת את הודעתו במשטרה ואת עדותו בהליך המקביל בעניינו של דוד, הוכרז העד כעד עוין לפי ס' 10א לפקודת הראיות, זאת לבקשת ב"כ המאשימה. בעדותו בהליך המקביל מסר כי הנאשם היה חייב לו כסף ועל כן רצה להתנקם בו על ידי שריפת דירות בידיעה שהנאשם בנה אותן (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 89, שור' 12-15).

8. בסיום עדותו, ולאחר שהוזהר על ידי בית המשפט כי הוא עלול לעמוד לדין על עדות שקר בגין עדותו בהליך דן או בהליך שהתנהל בעניינו של דוד, חזר בו עזרא מעדותו בהליך הנוכחי ואישר כי הדברים שמסר בעדותו בהליך המקביל, הם אמת. דהיינו, לעזרא סכסוך עם הנאשם ולא סכסוך כספי על סך 30,000 ש"ח עם המתלונן כפי שהעיד (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 99, שור' 6-18). העד מסר כי הוא: **"מסוכסך עם האחים ניסנוב וידעתי שזה בית שלהם, שרפתי להם את הדירה. רציתי את כל הבניין, לא הצלחתי, הצלחתי רק דירה"** (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 100, שור' 17-18).

9. ב"כ המאשימה הפנתה לתרגיל חקירה מיום 27 בנובמבר 2014, בה נשמע עזרא מדבר עם דוד.

בהקלטה נשמעים השניים מנהלים שיחה ידידותית, במהלכה אמר העד לדוד כי לקח על עצמו את התיק (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 105, שור' 1-2). בתגובה מסר העד כי: "אני לא זוכר דבר כזה. לא זוכר. לא אגיד לך לא יודע או לא זה. לא זוכר שאמרתי דבר כזה" (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 118, שור' 30-31).

10. המשך החקירה הראשית התקיים ביום 28.09.17. בעדות זו, אישר העד את גרסתו לפיה הצית את הדירה מכיוון שהיה מסוכסך עם האחים ניסנוב ורצה להתנקם בהם. העד מסר כי האחים ניסנוב היו חייבים לו כסף בגין עבודות שביצע עבורם. עם זאת, לא זכר מתי בדיוק החל הסכסוך ועל כמה סכום מדובר. עזרא מסר כי ידע שהאחים ניסנוב בנו את בניין הדירות ורצה לפגוע בנכס השייך להם (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 115, שור' 10-11).

11. באשר להודעתו הראשונה במשטרה לפיה הנאשם שילם לו עבור הצתת הדירה מסר העד כי ראה בכך אפשרותנוספת לנקמה. בעניין זה מסר כי: "איפשהו גם רציתי גם שם להתנקם, אבל בסוף לא הייתי מסוגל לעשות דבר שבאמת לא... חשבתי והבנתי שטעיתי פה" (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 115, שור' 22-27). עוד מסר כי בתקופת הסכסוך היה הולך למשרדי החברה כדי לדרוש את כספו (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 117, שור' 9-11).

12. כמו כן, מסר עזרא בעדותו כי החוקרים הרביצו לו לאחר שחזר בו מהפללתם של האחים ניסנוב: "...הייתה חקירה ראשונה שבאתי ואמרתי אחרי זה שאני לא, כאילו שזה שקר מה שעשיתי שהפללתי אותם, הלכנו לטביעות אצבע ובדרך קיבלתי מכות" (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 121, שור' 20-22).

13. העד מאשר כי האחים ניסנוב ידעו על בעיית הסמים שלו.

14. בחקירה הנגדית, בא כוח הנאשם הציג את כתב האישום המתוקן שהוגש נגד העד בהליך מקביל, בו הודה כי הצית את הדירה ונגזרו עליו 6 חודשי עבודות ישירות. במסגרת התיקון הושטמו מכתב האישום שמותיהם של האחים ניסנוב ותחת זאת נכתב כי: "פנה אליו (אל העד) אדם בזמן שהוא השתמש בסמים, והציע לו להצית את הדירה תמורת 4,000 שח... מישהו מילא לו את שני הבקבוקים..." (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 128, שור' 8-10).

15. העד אישר כי טביעת אצבע שנמצאה בזירת אירוע ערערה אותו וגרמה לו למצב של בלבול וחוסר וודאות: "ש: לפני שנרשמה העדות אמרו לך גם אתה יודע למה הבאנו אותך? אז אמרת להם מה? כי מצאנו טביעות אצבע שלך; ת: בדירה; ש: בדירה. נכון?; ת: כן; ש: וזה הכניס אותך קצת לאין כניסה; ת: בדיוק; ש: לבלבלה, נכון?; ת: כן" (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 132, שור' 12-20).

16. עוד אישר כי באותה תקופה היה מסוכסך עם הנאשם וכאשר היה מגיע למשרדו, האחרון היה מסרב להיפגש עמו ומסלק אותו מהמשרד (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 135, שור' 5-15). בעקבות כך, לעד היה מניע לספר בהודעתו במשטרה כי דוד הסיע אותו לזירת האירוע וכי הנאשם שילם לו את הכסף. באותה הודעה, לא זכר העד כמה כסף קיבל עבור העבודה אלא מסר הערכה, בסביבות 4,000-5,000 ש"ח וכן מסר כי הכסף ניתן לו בפגישה בה נכח הנאשם בלבד. בחקירתו במשטרה נשאל העד כיצד נוצר עמו הקשר וזה מסר כי באמצעות שיחת טלפון אלא שבאותה תקופה העד לא החזיק ברשותו טלפון וכן לשאלת החוקרים מסר כי אינו זוכר את מספר הטלפון של הנאשם. בעניין זה יצוין כי המשטרה לא אימתה האם היה

ברשות העד טלפון אם לאו וגם לא סיפקה הוכחה לשיחת הטלפון שהתקיימה לכאורה (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 136, שור' 2-6).

17. בחקירה הראשונה במשטרה מסר העד כי לאחר ההצתה, הוא לא נפגש ולא דיבר עם הנאשם אלא רק לאחר שבוע מההצתה אז ניפגש עם האחרון וקיבל את התשלום עבור עבודתו. לפי הודעה זו, היה אמור להיפגש עם הנאשם בערך ב-20-21 ליולי אלא שהעד אישר בחקירתו הנגדית כי לא ידע שהנאשם נעצר ב-20.07 ושחרר רק ב-23.07 בתנאי מעצר בית עד ליום 29.07 (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 137, שור' 1-10).

18. לשאלת החוקרים כיצד יתכן כי לא עדכן את הנאשם על ביצוע המעשה מסר כי "ברוך סמך עליי". בחקירתו הנגדית, אישר העד כי מסר תשובה עמומה "בשביל לצאת מהעניין" (פרוטוקול מיום 28.09.17, עמ' 136, שור' 7-15). העד חזר על כך שמה שמסר בחקירתו במשטרה בה הפליל את האחים ניסנוב הוא שקר ופרי המצאתו וכי המניע להצתת הדירה היה החוב הכספי של הנאשם כלפיו. העד ביקש להתנקם באחים ניסנוב ולכן הצית את הדירה ובהמשך הפליל אותם בשליחתו לביצוע העבודה. לאחר מכן חזר בו מהודעתו במשטרה כיוון ש"המצפון לא הניח לו".

19. בעקבות עדותו הסותרת את הודעתו במשטרה ולבקשת ב"כ המאשימה, הוכרז על העד כעוין לפי ס' 10א לפקודת הראיות.

עדות מר אמיד אעדה

1. ביום 13.09.18 העיד לפניי מר אמיד אעדה (להלן: אעדה), חוקר זיהוי פלילי משנת 2013 במשטרת ישראל. במסגרת תפקידו, נדרש להגיע לזירות אירועים, לאסוף ממצאים ולאחר מכן לתעד את עבודתו בדו"ח.

2. במסגרת החקירה הראשית, הוצג לעד "דו"ח תפיסת מוצגים" שסומן כמ/14, שנערך על ידו, בו נראה בקבוק שתייה בנפח אחד וחצי ליטר של חברת קריסטל, בקבוק שתייה בנפח אחד וחצי ליטר של חברת קוקה קולה, ובקבוק שתייה בנפח חצי ליטר של פפסי. העד הסביר כי תיעד את המוצגים הנ"ל כיוון שהיו בזירה ולזיכרונו נדף מהם ריח של חומר חשוד כדלק וכאמור האירוע נחשד כהצתה (פרוטוקול מיום 13.09.19, עמ' 130, שור' 1-5). עוד הוצג בפני העד דו"ח של תיעוד פיתוח טביעות אצבע ודו"ח מז"פ מסכם לאחר בדיקת טביעות האצבע שסומנו כמ/15 והעד אישר כי הוא ערך את המוצגים.

3. בחקירתו הנגדית, אישר העד כי בגלל מהות אופי האירוע והחשד להימצאות חומר דליק, בדיקת המוצגים לא נעשתה בזירת האירוע. כמו כן, הבהיר העד כי במסגרת תפקידו כחוקר זירה הוא ערך את דו"ח טביעות האצבע. לאחר שסיים את הכנת הדו"ח עם כל המעתיקים, שלח אותם למטה הארצי שם נכתבת חוות הדעת (פרוטוקול מיום 13.09.19, עמ' 133, שור' 23-25).

עדות מר איתן צלח

1. ביום 13.09.18 העיד לפניי מר איתן צלח (להלן: צלח), מפקד משמרת במערך הכבאות זה 31 שנים ובמקביל מבצע חקירות שריפה זה 12 שנים. במסגרת תפקידו כחוקר שריפות, מגיע לזירת האירוע ובוחן

מהן הסיבות להיגרמות השריפה.

2. העד מסר כי ביום האירוע הוזעק לזירה על ידי מפקד צוות שאמר לו **"שיש פה משהו מוזר"** (פרוטוקול מיום 13.09.18, עמ' 138, שור' 27). העד הגיע למקום **"... עליתי באמצעות סולם יחד עם שוטרים לתוך הדירה עצמה. בדירה ראיתי מספר מוקדים שאין קשר בין אחד למשנהו וכמו כן אני זוכר שראיתי והרחתי גם חומר דליק"** (פרוטוקול מיום 13.09.18, עמ' 137, שור', 29-27). העד הסביר כי כאשר יש מספר מוקדים, הדבר מעיד כי בדרך כלל גורם אנושי גרם לשריפה. בנוסף, תיאר כי בזירה היו ניירות חרוכים **"... וככל הנראה שפכו חומר מאיץ והדליקו ובגלל שלא היה שמה מטען אש שימשיך את השריפה, השריפה פרצה וכבתה מאליה"** (פרוטוקול מיום 13.09.18, עמ' 139, שור' 7-5).
3. בחקירתו הנגדית, טען העד כי לא ערך תיק עבודה אלא כלל פרטי האירוע ובדיקותיו מפורטים בדו"ח השריפה בחוות הדעת שהוגשה והמוצגים הרלוונטיים הועברו לידי מז"פ. יצוין כי דו"ח השריפה ודו"ח בדיקת המוצגים לא צורפו לחוות הדעת ולא הוגשו לבית המשפט.
4. במסגרת עדותו, הוגשה לבית המשפט חוות דעת שהוכנה על ידי העד וסומנה כ-מ/17.

מר וידל משה לויטן

1. ביום 13.09.18 העיד לפני מר וידל משה לויטן (להלן: לויטן), שחקר את הנאשם ביום 16.11.15 בחשד להצתה, הימלטות מאימת הדין ושיבוש הליכי משפט. נוכח ויתור בא כוח התביעה על חקירה ראשית, נחקר רק בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם.
2. העד הסביר כי למיטב זכרונו החשד להימלטות מאימת הדין ושיבוש הליכי משפט עלו מדו"חות בלשים אלא שלטענת בא כוח הנאשם לא קיימים דוח"ות מסוג זה בתיק. בנוסף, העד לא ידע להסביר מדוע במקרה דנן לא התקיים תיעוד חזותי על אף שאופי האירוע דורש כן.
3. במסגרת עדותו, הוגשה לבית המשפט הודעת הנאשם מיום 16.11.15 שנלקחה על ידי העד וסומנה כ-מ/18.

מר האדי חשאן

1. ביום 28.10.18 העיד לפני מר האדי חשאן (להלן: חשאן), ששימש כחוקר משטרה בתחנת לב הבירה בירושלים בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. בהיבט תיעוד ההודעה, העד הסביר כי: **"... יש שאלה שאני רושם אותה ושואל את החשוד עליה ואז הוא עונה בתשובה, אז אני כותב את התשובה"** (פרוטוקול מיום 28.10.18, עמ' 158, שור' 9-8).
2. במסגרת תפקידו חקר את עזרא ביום 23.11.15, הודעת עזרא סומנה כ-מ/20 (תמליל מ/20'ב' ודיסק מ/20'א').
3. בחקירתו הראשית, מסר כי לא זכור לו שעזרא התנהג באופן שהעלה חשד כי הוא תחת השפעת סמים ובכל מקרה, היה הדבר מתועד. בנוסף, מסר כי לא הכה את עזרא במהלך חקירתו.
4. בחקירתו הנגדית, הבהיר כי העיד רק לגבי עצמו לעניין ההכאה. העד אישר כי עדותו מתבססת על

ההודעה שערך וכי אינו יודע מה היה עם עזרא עד שהגיע אליו וכן אינו יודע אם שוחח עם מישהו מחוץ לחדר החקירות. העד חקר את עזרא שלוש פעמים, החקירה הראשונה הוקלטה, בחקירה השנייה הסתבר בדיעבד שההקלטה לא עבדה והחקירה השלישית נעשתה ללא תיעוד מאחר והמערכת לא עבדה.

פרשת ההגנה

עדות מר ברוך ניסנוב

1. ביום 25.03.19 העיד לפניי מר ברוך ניסנוב (להלן: הנאשם), בן 45, נשוי ואב לחמישה ילדים. הנאשם הינו עצמאי בתחום הקבלנות והיזמות ובבעלותו חמש חברות, הרלוונטית להליך דנן היא חברת בניה ויזמות. לדברי הנאשם, בשנת 2011 בנה בשכונת סנהדריה בניין של ארבע דירות, אחת משתי הדירות שמכר הייתה למתלונן. הנאשם הסביר כי במהלך הבניה התגלתה פלישת שטח שנדונה בבית משפט ובעקבותיה הודיע למתלונן כי הדירה שרכש תהיה, בחלקה האחורי, קטנה מעט מן המתוכנן. בעקבות כך, פיצה הנאשם את המתלונן במהלך עבודות הבניה בסכום של כ-100 אלף ₪ (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 217, שור' 6-8).
2. עד לשלב זה הועבר לידי הנאשם תשלום בסך 50,000 ₪ שהמהווים 5% מהתשלום הכולל, מידי המתלונן. 45% נוספים היו אמורים להשתלם במהלך הבניה אלא שלדברי הנאשם, המתלונן טען שכרגע אין ברשותו כסף והוא ממתין למשכנתא. הנאשם סמך על המתלונן ומימן את שארית הבניה מכספו אלא שגם לאחר תום הבניה, המתלונן לא השלים את יתרת התשלום (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 218, שור' 14-24). נוכח דברים אלה, במרץ 2013 תבע הנאשם את המתלונן ולזכותו ניתן פסק דין המחייב את המתלונן לשלם לו 480 אלף ₪. יצוין כי סכום זה קטן יותר ממה שתבע הנאשם לקבל וכלל סכום פיצוי למתלונן.
3. בהתאם לפסיקת בית המשפט, שלח הנאשם מכתב למתלונן שיקבל את הדירה בתמורה להעברת התשלום, תוך 30 יום. לאחר פקיעת המועד, הגיע המתלונן למשרדי הנאשם כשברשותו שק עם הסכום הנדרש במזומן. הנאשם סירב לקבל את הכסף במזומן וביקש העברה בנקאית או צ'ק בנקאי (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 219, שור' 19-25). ביום 23.06.14 קבעו הצדדים לערוך סיור בדירה, בו נכחו בנו של המתלונן ואחיינו. לאחר מכן, הפנה הנאשם את המתלונן לעורכת דינו, ליזה זלטיין, לקבלת המפתחות לדירה בתמורה להפקדת הצ'ק וחתימה על פרוטוקול מסירה (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 220, שור' 4-13) ולאחר מכן נותק הקשר בין הצדדים.
4. עדות זו עומדת בניגוד לאמור בכתב האישום לפיו מסירת הדירה נעשתה ביום 14.07.14. לצורך קביעת מועד מסירת המפתחות קבעתי, כי בא כוח הנאשם ימציא אישור מטעם באת כוחו של הנאשם בתקופה הרלוונטית, בצירוף התאריך וחתימת הצדדים על פרוטוקול המסירה.
5. באשר לטענת המתלונן כי הנאשם איים עליו באמרו כי לא יתן לו את הדירה אפילו אם יישב בכלא ו"ניפגש בגבעת שאול", הנאשם הכחיש את הטענות ומסר כי הדברים הוצאו מהקשרם: "... אני מכיר את הבן אדם הזה טוב מבית המשפט, אני יודע מה העסקים שלו... הבן אדם הזה הוא לא מילה בדבר צדיקים, הוא לא צדיק שיושב כל יום ומנהל את הכולל שלו.. אני קודם כל לא זוכר שאמרתי לו

אבל אם אמרתי לו, הכוונה שלי ממש לא הייתה חס וחלילה למקומות שהם חושבים שהם מנתבים את זה" (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 228, שור' 27-31) ועוד: "... אני הכוונה שלי הייתה פשוטה, שאם אתה תמשיך אני יודע לאן ללכת, ניפגש בגבעת שאול, בגבעת שאול יש שם את רשות המיסים שאני יודע איך להביא אותו לשם... ולכן הוא הביא לי 480 אלף ₪ בשקית במזומן..." (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 229, שור' 6-12).

6. הנאשם הכחיש את הטענות לפיהן ביקש במפורש או במשתמע מעזרא להצית את הדירה. הנאשם מסר כי עזרא עבד עבורו באופן לא קבוע כשנתיים טרם האירוע אולם לאור התנהלותו הבעייתית מול הנהגים עמם עבד, פיטר אותו ובין השניים התגלע סכסוך כספי. לדבריו, מאז פיטוריו, נותק הקשר בין השניים ואף אם הגיע עזרא למשרדי החברה, הנאשם לא פגש אותו.

7. באשר לטענה כי ביום 14.07.14 אסף דוד את עזרא במטרה שיבצע את ההצתה מסר הנאשם כי לא היה מודע למעשיהם של השניים. הנאשם מסר כי הוא מסוכסך גם עם דוד ומזה 5 שנים שהם אינם עובדים יחדיו. לאחר שפיטר את עזרא ואת דוד, פתח האחרון במהלך שנת 2014 אולם שמחות, שם העסיק את עזרא (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 231, שור' 19-25). לטענתו, עזרא ודוד ידעו אודות הסכסוך הקיים בין הנאשם לבין המתלונן.

8. ביום 20.07.14 התקשר לנאשם דייר בשם אברהם שאחראי על תחזוקת הבניין ועדכן אותו על ניסיון ההצתה בדירתו של המתלונן ועל כך שנגרם נזק במערכות החשמל, המים הביוב והגז, בעניין זה: "...הוא אמר לי שיש כמה גרסאות, גרסה אחת שיוסף אמרה שהיא ראתה שני בני מיעוטים שקפצו מהדירה, יש גרסה שאמרו שראו מישהו שיצא מהבית... מעבר לזה לא ידעתי הרבה, התקשרתי למשרד... המשרד הודיע לחברת הביטוח שדאגה לשלוח חוקר שריפות וחוקר מטעם הביטוח שיבדוק מה קרה בבניין. זה מה שקרה באותו יום. שעות לאחר מכן קיבלתי טלפון מהמטרה וזימנו אותי לחקירה... ב-5-6 הגעתי למטרה למגרש הרוסים, חקר אותי שוטר... והודיע לי שאני עצור... הייתי עצור במשך 3-4 ימים, עד יום חמישי הייתי עצור. ביום חמישי בבוקר השופטת ראתה שאין כלום, שחררה אותי למעצר בית מלא עד לשבוע לאחר מכן" (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 233, שור' 1-15). במהלך תקופה זו נחקר הנאשם פעמיים, ב-20.07.14 וב-22.07.14. הנאשם נשאל בחקירתו במטרה אודות מעשיו ב-15.07.14 וענה שהסתובב ביישובים במסגרת עבודתו, דבריו אומתו באמצעות איכוני סלולר. לאחר מכן נשאל אודות מעשיו ב-19.07.14 וענה כי יצא מבית הכנסת השעה מאוחרת, לאחר מכן חזר לביתו מלווה ברב בית הכנסת ובסביבות השעה 22-23 בלילה יצא להליכה על פסי הרכבת עם אשתו (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 234, שור' 10-25).

9. כאמור, לאחר מכן שוחרר לתקופה ארוכה עד שבשנת 2015 נחקר פעמיים והוטחה בו הודאתו של עזרא לפיה הנאשם קשור למקרה ההצתה. הנאשם מסר שעזרא פעל מתוך נקמה על רקע הסכסוך ביניהם.

10. הנאשם אישר את דבריה של מסוארי לפיהם הנאשם לא נהג להגיע מדי יום למשרדי החברה, בעניין זה מסר: "... אנחנו בונים ברוב חלקי הארץ... אני לא נמצא כל יום במשרד... אני לא יכול להספיק להגיע למשרד כל יום, אני רוב היום מסתובב באתרים..." (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 237, שור' 28-32).

11. הנאשם הכחיש את טענתו של עזרא לפיה קיבל ממנו תשלום עבור מעשה ההצתה כשבוע לאחר המקרה, בעניין זה: "... קודם כל אני כשהשתחררתי מהמעצר הייתי במעצר בית מלא, לא הגעתי למשרד, זה

אחד. שתיים, אני אף לא הייתי איתו בקשר, אף פעם לא הייתי בקשר עם חיים בטלפונים ואף פעם לא יצרתי איתו קשרים אחרים ולכן הקשר היחיד שאם הייתי יכול להשיג אותו זה דרך הטלפון, את הטלפון שלו מעולם לא היה לי... הוא היה מגיע מדי פעם למשרד והייתי במעצר בית. יהודית גם העידה והיא אמרה שהיא אף פעם לא ראתה אותו ואם היה הוא היה מגיע הוא היה מגיע לדוד..." (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 239, שור' 5-12).

12. הנאשם העיד כי דוד עבד בחברת ההובלות כסדרן נסיעות של משאיות ההובלה. במסגרת תפקידו, היה יוצא לעיתים לבקר בשטח אך לרוב הייתה זו עבודה משרדית בדרג ניהולי. עם זאת, מבחינה היררכית היה כפוף לנאשם (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 249, שור' 1-8).

13. הנאשם חזר על דבריו בחקירה הראשית לפיה נפגש עם המתלונן לצורך ביצוע סיור בדירה. הנאשם הסכים כי העובדה שהוא עצמו כמנהל החברה נכח בסיור מהווה אירוע חריג אולם הסביר זאת על רקע ההתדיינות המשפטית שהתנהלה בין הצדדים. הנאשם מסר כי הוא פתח את הדלת עם מפתח שהיה ברשותו ולאחר מכן העביר את המפתח לעורכת דינו, ליזה זלטיין, אשר ביצעה את תהליך המסירה למתלונן (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 254). הנאשם מסר כי גם לאחר מסירת המפתח והעברת החזקה על הדירה, הוא נושא באחריות למשך שנה מכוח חוק המכר.

14. במהלך מסירת הדירה, ציין המתלונן כי כנגד הנאשם עומדות ארבע תביעות נוספות. במקביל הוגש ערעור מטעם הנאשם על פסק הדין לפיו נקבע כי המתלונן לשלם לו רק 480 אלף ש"ח עבור הדירה. יצוין כי הנאשם משך את הערעור לאחר מכן. עם זאת, הנאשם לא אישר את קביעתה של המאשימה לפיה שררה אווירה לא נעימה בין הצדדים, לדברי הנאשם: "...לא חיבבתי אותו ולא שנאתי אותו, לקוח" (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 257, שור' 1-11).

15. לשאלת המאשימה, אישר הנאשם שעל רקע הסכסוך עם המתלונן, סביר כי האחרון יחשוד בו שגרם להצתת הדירה (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 258, שור' 5-8). בנוסף, באשר לסירובו לקבל את הכסף במזומן, מסר כי לא נפגש עם המתלונן אלא האחרון התקשר אליו ולאחר מכן התכתבו השניים בפקס ובאי-מייל. הנאשם לא ראה את הכסף והשימוש במילה "שק מזומנים" היה דימוי (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 259, שור' 1-10).

16. לשאלת המאשימה, מסר הנאשם כי עזרא עבד בחברת ההובלות תחת דוד, ללא אינטראקציה עמו. עזרא לא היה חלק אינטגרלי מסידור העבודה השבועי אלא היה מופיע במשרד ומקבל עבודה מדוד. כמו כן, דוד היה משלם לעזרא שכר מינימום, בדומה לשאר עובדי ההובלה הזוטרים, במזומן וללא כרטיס עובד ייעודית. התשלום נמשך מקופת המזומנים של החברה על ידי הנאשם אשר היה מעביר לדוד מזומנים לפי הצורך. בעניין זה יצוין כי עזרא אינו העובד היחיד בחברה שקיבל את משכורתו במזומן וכי משיכת המזומנים מקופת החברה והעברתם על פי צורך לעובדים מתועדת (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 270).

17. בדומה לעדותו בחקירה הראשית, מסר כי כחודשיים טרם אירוע ההצתה, פיטר הנאשם את עזרא בעקבות תלונות על התנהלותו מצד נהגים אחרים. באותה תקופה, הנאשם לא היה מודע לכך שעזרא משתמש בסמים אולם הבחין שאינו במיטבו (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 272, שור' 17-25). לשאלת המאשימה, השיב הנאשם כי פיטר את עזרא משום שהיה עובד לא טוב ועל רקע סכסוכי עבודה ואירוע אלימות מול שאר הנהגים ולא בגלל שימושו בסמים שכן מידע זה התגלה לו רק בדיעבד (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 276, שור' 9-14). לאחר מספר חודשים, פיטר הנאשם גם את דוד בעקבות סכסוך

שהתגלע בין השניים (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 273, שור' 9-10).

18. הנאשם אישר כי מלכתחילה העסיק את עזרא על רקע היכרותם המוקדמת ומתוך תחושת רחמים על מצבו ולא מפני שהיה נצרך בחברה. כמו כן אישר כי תפקידו של עזרא בחברת ההובלות היה התפקיד השולי ביותר בחברה (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 274, שור' 12-21).

19. כאמור, במהלך שנת 2015, נחקר הנאשם פעמיים. באחת הפעמים סירב לחתום על הודעתו מאחר שהרגיש מרומה על ידי החוקר. על פי עדותו, החוקר היה לבוש בתחילה בגדים אזרחיים והציג עצמו בשם אחד, לאחר מכן יצא מהחדר וחזר לבוש מדים עליהם תג שם אחר. בעניין זה מסר: "**...אמרתי לו תגיד לי אתה משקר אותי? אתה אומר לי שקוראים לך ככה וככה ואתה פתאום בא עם חליפה בשם אחר? הוא אמר לי לא, טעיתי, סליחה וזה, אז אמרתי לו אוקיי הבנתי אותך, אני לא חותם לך**" פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 277, שור' 18-20). עם זאת, הנאשם אישר כי דיבר אמת בהודעתו וכי סירובו לחתום על ההודעה לא מעיד על כך שהוא חולק על תכנה אלא הדבר נבע מכעס על התנהגות החוקר.

20. הנאשם מסר כי דוד המשיך לעבוד ממשרדי החברה בתקופה שלאחר פיטוריו ולאחר אירוע ההצתה, וניהל משם את אולם השמחות שפתח. בתוך כך, מסר כי יתכן ונעזר בשירותי המזכירות: "**... בכל אופן הם הכירו אותו כמה שנים, יכול להיות הוא היה, הם לא היו יכולות להגיד לו לא**" (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 282, שור' 5-6). על פי המאשימה, שובל, שעבדה כמזכירה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, מסרה בעדותה לפני בית משפט זה כי דוד היה מעביר לה חומרי עבודה וכי על פי עדותה החלה לעבוד בחברה החל מאוגוסט 2014 (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 282, שור' 26-32). לפיכך, ביקשה להטיל ספק במהימנות הנאשם שטען לפיטוריו של אחיו טרם אירוע ההצתה. באת כוח הנאשם מסרה כי בעדותה של שובל אודות מועד תחילת עבודתה בחברה היא ציינה את חודש אוגוסט כמועד משוער ומסרה כי אינה זוכרת כל כך. לטענת הנאשם, שובל החלה לעבוד בחברה מחודש יוני (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 283, שור' 21-24) ועל כל פנים בחודש אוגוסט דוד לא היה חלק מהחברה (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 284, שור' 1-4).

21. לשאלת המאשימה, מסר הנאשם כי הנזק שנגרם כתוצאה מההצתה גדול יותר מזה שהוצג על ידי חוקר השריפות, צלח, שכן זה הציג רק את הנזק הפנימי שנגרם ואילו בפועל ניזוקו גם מערכות הגז, המים והחשמל החיצוניות לדירה (פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 289, שור' 6-13).

עדות מר אריק ניסנוב

1. ביום 28.04.19 העיד לפניי מר אריק ניסנוב (להלן: אריק), אחיו של הנאשם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד כמנהל עבודה בבניין נשוא כתוב האישום. העד מסר כי מכיר את עזרא "מהשכונה" ועל רקע עבודתו הקצרה בחברה. בתוך כך, תיאר כי עזרא עבד בחברת ההובלות שסיפקה חומרים לאתרי הבנייה, עם זאת לא היה עובד באופן קבע והיה גורם לבעיות רבות במשרד (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 306, שור' 7-15). באשר לקשר בין עזרא לנאשם מסר כי היה קשר זה עובד-מעביד אולם רוב הקשר היה מול דוד שהיה מנהל תחום ההובלות.

2. העד מסר כי במהלך בניית הבניין, בשלב בניית הקומה השנייה, גילה את בעיית הפלישה של השכן אשר גרמה להקטנה מסוימת במידות הדירות. כתוצאה מכך, זימן הנאשם את המתלונן לפגישה במהלכה הוצעו

לאחרון מספר אפשרויות. אפשרות אחת, החזרת דמי המקדמה ואפשרות נוספת לבצע שינויים בתכנון הדירה הקיימת. המתלונן התעקש כי הוא רוצה את הדירה ועל כן בוצעו שינויים בתכנונה (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 307, שור' 8-15**). ההתנהלות לגבי הבנייה והשינויים בדירה נעשו מול אריק באופן מלא, כאשר העד מתאר שיתוף פעולה מלא ומערכת יחסים חברית בינו ובין המתלונן (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 308, שור' 14-15**). רק לאחר סיום הבנייה התגלע סכסוך בין המתלונן לבין הנאשם וזאת על רקע סירובו של הראשון להשלים את התשלום עבור הדירה.

3. לדבריו, היחסים בין הנאשם לדוד החלו להתערער מספר חודשים לפני אירוע ההצתה כאשר דוד פתח אולם שמחות והפסיק את עבודתו בחברה, בעניין זה: "**...בהתחלה הוא עדיין המשיך לעבוד בהובלות, הוא היה עובד באולם עד שעות מאוחרות ובהובלות צריך לקום בשעה מוקדמת, הנהגים יוצאים לעבוד בחמש בבוקר...דוד לא היה מתעורר בבוקר וכתוצאה מכך ירדה העבודה משמעותית בהובלות... נפגעה העבודה. ברוך זימן פגישה עם דוד ואמר לו... או שהוא עוזב את העבודה לגמרי והוא ממשיך באולם או שהוא סוגר את האולם וחוזר לנהל את ההובלות כמו שצריך וכתוצאה מכך הסכסוך פרץ ודוד התעצבן...**" (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 309, שור' 1-9**).

4. באשר לאירוע ההצתה, מסר כי הדבר נמסר לחברה על ידי דייר בשם אברהם. אריק והנאשם הגיעו לבניין למחרת השריפה, הזמינו את חברת הביטוח אשר ניהלה את האירוע מול משרדי החברה. בתקופה המדוברת, הסתיימו עבודות הבנייה בבניין וכלל הדירות היו מאוכלסות, למעט שתיים בבעלות הנאשם (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 309, שור' 12-19**).

5. באשר ליחסים בין עזרא ודוד, מסר העד כי הם מכירים "מהשכונה", בני אותו גיל. דוד הוא שהביא את עזרא לעבוד בחברה ולאחר שפתח את אולם השמחות, העסיק אותו שם (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 310, שור' 14-16**).

6. בחקירתו הנגדית אישר אריק כי נכח במרבית הדיונים בהליך דן, למעט עדותו של הנאשם וכן בדיונים שהתקיימו במסגרת הליך הגישור. לעובדה זו, תינתן חשיבות בבחינת עדותו של העד (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 312, שור' 4-6**).

7. העד אישר כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש כמנהל עבודה באחד מאתרי הבנייה, תחת חברת הבנייה, דוד ניהל את חברת ההובלות והנאשם ניהל את הקבוצה כולה.

8. באשר להתנהלות בין עזרא לעובדים אחרים בחברה מסר, כי כנגד עזרא הוגשה תלונה במשטרה על גניבת משאית. המשאית נגנבה מתחת לביתו של עזרא ואותרה לאחר התערבות המשטרה במחסום בית חנינה. לשאלת המאשימה ענה העד כי לא ראה את עזרא מבצע את הגניבה אולם לאור התנהגותו מול שאר העובדים בחברה, הוא חושד בו (**פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 313, שור' 16-24**). בעניין זה, הוסיף כי לאחר אירוע ההצתה, פנתה אליו ואל אחיו, רפי ניסנוב, מסוארי, וסיפרה להם שעזרא גנב מתיקה אלף ש"ח.

עדות גברת ליזה זלטין

1. ביום 28.04.19 העידה לפני גברת ליזה זלטין (להלן: זלטין), עורכת דין אשר ייצגה את הנאשם בערעור שהגיש לבית המשפט העליון על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין מכירת הדירה. זלטין ייצגה את

הנאשם רק בערעור בפני בית המשפט העליון ולא ניהלה שום קשר עם הנאשם או עם המתלונן קודם לפרשה (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 318, שור' 12-24).

2. באשר להשתלשלות האירועים, מסרה כי הנאשם היה צריך לקבל צ'ק בנקאי מהמתלונן ובתמורה למסור את המפתחות לדירה. ביום 23.06.14 התקיים סיור מסירה בדירה שנועד לבחון קיומם של ליקויים טרם המסירה. בסיור נכחו הנאשם, המתלונן, מהנדס, וקרוב משפחה של המתלונן. העדה מסרה כי: "...אני הבאתי להם דו"ח ליקויים, טופס דו"ח ליקויים משלי וביקשתי מהם למלא את הדו"ח, הם לא מילאו את הדו"ח שאני ביקשתי הם הכינו פרוטוקול מסירה משלהם...הם לא הגיעו אליי למשרד לאחר הביקורת בדירה, עוה"ד שלהם שלח לי במייל את הפרוטוקול שהוא הדפיס..." (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 321, שור' 14-18). בסופו של דבר, ביום 01.07.14, הגיעו נציגים מטעם המתלונן למשרדה של זלטין, מסרו את הצ'ק ובתמורה היא מסרה להם את המפתחות לדירה (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 321, שור' 8-10).

3. לאורך כל סיור המסירה דיברה זלטין עם הנאשם בטלפון והנחתה אותו שלא לפנות למתלונן או מי מטעמו ולאפשר להם לבצע את הסיור באופן שרצו. לשאלת באת כוח הנאשם בחקירה החוזרת אם שמעה משהו חריג במהלך הסיור, קללות, צעקות, השיבה זלטין כי: "ברוך לא דיבר איתם מילה, ברוך היה איתי על הקו, ברוך לא דיבר איתם, ברגע שאני הייתי מעורבת בנושא אני אמרתי לו אתה לא פונה אליהם, שיכתבו מה שהם רוצים, זה לא משנה" (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 333, שור' 3-5).

4. זלטין הוסיפה כי היו שתי העברות של צ'קים בנקאיים, צ'ק בנקאי אחד הועבר על ידי המתלונן ביום 16.06.14 אולם מסיבה שאינה זכורה לה סירב הנאשם לקבלו. הצ'ק הבנקאי השני ניתן ביום 01.07.14 ובתמורה אליו נמסרו מפתחות הדירה למתלונן (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 329, שור' 18-22). העדה לא זכרה מדוע לא החתימה את המתלונן או באי כוחו על קבלת המפתחות, כמו כן, לא זכרה אם המסירה נעשתה למתלונן עצמו או למי מטעמו (פרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 330, שור' 15-19).

תמצית סיכומי המאשימה

1. סיכומי המאשימה נטענו בעל פה ביום 28.04.19.
2. המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו, לצורך כך מבקשת להתבסס על מכלול ראייתי בשלושה מעגלים. המעגל הראשון נוגע לסכסוך, האיזמים והקשר הנסיבתי בין מועד מסירת הדירה למועד ההצתה. המעגל השני נוגע להפללת הנאשם על ידי חיים עזרא והמעגל השלישי נסמך על דברי הנאשם וניסיונותיו להרחיק עצמו מעבירה ומהשותפים לה.
3. באשר למעגל הראשון, במסגרת רכישת הדירה התגלעה מחלוקת כספית בעקבות גודל הדירה והתאמתה למפרט עליו סוכם. בהמשך, המתלונן תיאר כיצד הנאשם איים עליו שלא יקבל את הדירה גם אם הוא עצמו יישב בכלא. המתלונן תיאר כי במעמד פרוטוקול המסירה, הסלים הסכסוך והנאשם אמר לו כי ייפגש עמו בגבעת שאול, אמירה אשר התפרשה כאיום מרומז על חייו. כל אלה הסתכמו בשריפה שהתרחשה בדירה בליל מסירת המפתח, 14.07.14.
4. ביחס למועד מסירת הדירה, ביקשה המאשימה לחדד כי בשום שלב לא נשמעה טענה ביחס למועד אחר של מסירת הדירה. לטענתה, ככל שצד אינו מעמת עד עם נתון מסוים הרי שהעניין צריך להיזקף לחובתו.

על כל פנים, לדבריה, הטענה כי המפתחות נמסרו ביום עריכת הפרוטוקול נסתרה על ידי ההגנה שכן לפי עדותה של העדה זלטין ביום 01.07.14 היא כתבה שמצויים ברשותה חמישה מפתחות, כמו כן, אין מסמכים המעידים שהמפתחות הועברו לידי המתלונן בתמורה להעברת הצ'ק.

5. בנוסף, לפי הודעתו של בנו של המתלונן במשטרה, הוגשה וסומנה כ-מ/3, המפתחות לדירה נמסרו ביום 14.07.14. הודעה זו הוגשה בהסכמה. לטענת המאשימה, העובדה שהוא אינו נשאל על כך ולא זומן להעיד בפני בית המשפט, צריכה להיזקק לחובת הנאשם. כל אלה מעוררים תמיהות ומחזקים את האפשרות כי המפתחות אכן נמסרו במועד מאוחר יותר. המאשימה מבקשת לקבוע כי מועד מסירת המפתחות הוא ביום 14.07.14, שעות ספורות טרם הצתת הדירה.

6. כמו כן, המאשימה מבקשת לקבוע כי אכן הושמעו איומים כלפי המתלונן, זאת על סמך העדויות השונות המעידות על סכסוך בין הצדדים. בין היתר, שיחת הטלפון בין הנאשם לעדה זלטין במהלך סיור המסירה, המעידה על התנהלות שככל הנראה הסלימה. הסכסוך הקיים ושאינו מצוי במחלוקת והאיומים אשר כן מצויים במחלוקת, מהווים מניע ברור לגרימת נזק לדירה. לטענתה, סמיכות הזמנים שבין מסירת המפתח לבין ההצתה מהווים ראייה נסיבתית ביחס לקשר בין הסכסוך לבין ההצתה.

7. המעגל השני מתייחס כאמור לאיתור המצית והפללת הנאשם. מסקנתו של העד צלח מהכבאות לאור הממצאים שמצא בדירה הייתה כי מדובר בהצתה מכוונת. לזאת יש להוסיף את שרידי הבנזין וטביעות האצבע שנלקחו מבקבוקים שנמצאו בדירה ואשר הובילו לאיתורו של עזרא.

8. בחקירתו במשטרה, הודה עזרא בהצתת הדירה ואף טען בתחילה כי הנאשם פנה אליו והציע לו להצית את הדירה בתמורה לתשלום כספי. עזרא ידע לומר בחקירתו כי לנאשם סכסוך עם המתלונן. על פי חקירתו, הנאשם ידע כי עזרא משתמש בסמים וזקוק לכסף ולכן הציע לו סכום של כ-4000-5000 ₪ בתמורה להצתה. לדבריו, דוד אסף אותו בשעות הערב ברכבו, השניים נסעו לתחנת דלק בה רכש בנזין בתוך שני בקבוקים בנפח ליטר וחצי ולאחר מכן נסעו לדירה. בהמשך, פגש עזרא את הנאשם ששילם לו את שכרו. כמו כן, מסר עזרא כי הוא מכיר את האחים ניסנוב מילדות וכי הוא אינו מסוכסך עם אף אחד משניהם.

9. בחקירתו השנייה, חזר עזרא על עילת ההצתה שמסר בהודעתו הראשונה. בחקירתו השלישית, שנערכה דקות ספורות לאחר חקירתו השנייה, חזר על כך שהנאשם הוא היוזם והמתכנן של מעשה ההצתה.

10. כל ההודעות הוגשו מכוח ס' 10א' לפקודת הראיות כאשר אחת ההודעות לא תועדה. עם זאת המאשימה טוענת כי החוק לא מתנה את קבילות ההודעה בקיומו של תיעוד ואין לפסול אותה רק באשר כך. המאשימה הפנתה לתיק פלילי 10-06-32318 שם נקבע כי טענות ביחס להעדר תיעוד הן לכל היותר טענות של משקל.

11. רק בעדותו בפני בית המשפט, חזר בו עזרא לראשונה מהודאתו במשטרה. עם זאת, עדותו בבית המשפט הייתה נגועה באותות של אי אמת. המאשימה ביקשה להדגיש כי בית המשפט עצמו הזהיר את העד מספר פעמים במהלך עדותו וכינה את הסיפור שסיפר העד כמזור. עדות זו מותרת רושם בלתי מהימן ולפיכך יש לבכר את הודעותיו במשטרה.

12. בנוסף, לטענת המאשימה תוכן העדות מעלה סימני שאלה רבים לאור חוסר ההיגיון הפנימי והחיצוני הטבוע בו. באשר לחוסר ההיגיון הפנימי, לפי גרסה אחת מסר עזרא כי הוא מסוכסך עם המתלונן על חוב כספי וזה מה שהניע אותו לבצע את ההצתה, אולם, לא ידע להשיב אודות זהותו של המתלונן. באשר לחוסר ההיגיון

החיצוני, מסר העד כי הוא הותקף בחקירה אולם מעיון וצפייה בתיעוד החקירה, לא נראית כל השפעה מצד החוקר.

13. לטענת המאשימה מתקיימת דרישת החיזוק המוגבר הנדרשת בענייננו. בעדותו במשטרה, בשלוש הזדמנויות שונות, מסר עזרא גרסה עקבית ביחס להשתלשלות האירועים, הוא מסר את שמו של הנאשם כמי ששילח אותו למעשה העבירה ולא חזר בו לאורך כל החקירה, מסר פרטים מוכמנים אודות הכניסה לדירה, השימוש בבקבוקי ליטר וחצי, טיב החומר הדליק ונתונים נוספים אשר מחזקים את משקלה של אמרת החוץ אל מול עדותו בבית המשפט.

14. לפיכך, המאשימה מבקשת לייחס חשיבות רבה יותר לדברים שנאמרו בחקירות המשטרה על פני עדויות שנתנו בפני בית המשפט. לדבריה, שלושת ההודעות של עזרא במשטרה מלמדות על גרסה קוהרנטית ועקבית, תוך ציון פרטים מוכמנים לגבי אופן הכניסה לדירה ואמצעי ההצתה, לפיה הוא נשלח על ידי הנאשם להצית את הדירה.

15. באשר למעגל השלישי המתייחס לגרסת הנאשם, לטענת המאשימה, לא עלה בידו של הנאשם להוכיח את ריחוקו מעזרא ומדוד. הנאשם מסר כי דוד עבד בחברת ההובלות וניסה לטעון על סמך כרטסת המשכורות כי הקשר העסקי בין האחים נקטע לפי ההצתה. אולם, כפי שהראתה המאשימה בחקירתה את הנאשם, אין קשר בין הכרטסת לבין העבודה בפועל, שכן התברר כי דוד משך משכורות גם מחברת הבנייה כאשר לא אמור להיות לו קשר אליה.

16. סתירה נוספת בדברי הנאשם עלתה באשר לסיום מועד העסקתו של דוד בחברה. הנאשם מסר כי דוד סיים את עבודתו בחברה במאי 2014, טרם ההצתה, אולם העדה שובל ששימשה כמזכירה בחברה ואשר על פי עדותה החלה לעבוד בחברה באוגוסט 2014 מסרה כי התנהלה מול דוד, מועד אשר לשיטת הנאשם דוד כבר לא אמור להימצא בחברה. לטענת המאשימה לא סביר שמזכירה תתבלבל בשאלה בסיסית וניטרלית כפי שביקש הנאשם לטעון. ועוד, שובל לא עומתה בחקירה הנגדית באשר למועד תחילת העסקתה בחברה ולא נעשה ניסיון מצד בא כוח הנאשם להעמידה על טעותה.

17. באשר ליחסים בין עזרא לנאשם, האחרון טען כי סכסוך כספי הוא המניע לנקמה מצד עזרא. הנאשם תיאר את עזרא כעובד זוטר, שעבד באופן לא קבוע והתנהל מול דוד בלבד. עם זאת, לא נתנה תשובה קונקרטית לשאלות כיצד היה יודע עזרא להופיע לעבודה ומדוע שילם לו דוד כאשר החברה בבעלות הנאשם.

18. מעמדו של עזרא כעובד זוטר לשיטת הנאשם לא מתיישבת עם העובדה שהכיר את הכתובת של הדירה ולא מסבירה כיצד ידע להצית את הדירה היחידה שלא הייתה מאוישת ואשר הייתה בבעלותו של הנאשם. כל זאת כאשר גם לגרסת הנאשם המפתחות לדירה כבר נמסרו, דהיינו הטענה לרצון לנקמה ולגרירת נזק לנאשם, חסרת בסיס.

19. זאת ועוד, גם הטענה לפיה עזרא ניצל את הידיעה על הסכסוך המשפטי הקיים בין המתלונן לנאשם כדי לגרום נזק למתלונן ולהאשים את הנאשם, הינה חסרת היגיון לטענת המאשימה. זאת מכיוון שעזרא לא פנה למשטרה מיד אחרי ההצתה והתוודה כי הוא הצית את הדירה בשליחות הנאשם, אלא נעצר בעקבות טביעות אצבע שהתגלו בזירה. לפיכך, שתי הטענות חסרות שחר והיגיון.

20. נוסף על כך, הסכסוך בין הנאשם למתלונן, הצתת הדירה בסמוך למסירת המפתחות והשמעת האיומים מהווים מניע לעבירה. בעניין זה, הנאשם אישר כי בינו ובין המתלונן התגלעה מחלוקת משפטית שהגיעה

לפתחו של בית המשפט. הנאשם פעל להכפשת המתלונן, בתוך כך, קרא לו רמאי, רמז כי הוא מעלים מיסים וזאת אף שהתברר כי הסיפור שסיפר באשר לשק המזומנים שהביא המתלונן למשרדו לא התרחש.

תמצית סיכומי ההגנה

1. סיכומי באת כוח הנאשם נטענו בעל פה ביום 28.04.19.
2. לטענת באת כוח הנאשם יש לזכות את הנאשם שכן המאשימה לא הציגה תשתית ראייתית מספקת לצורך הרשעתו. נטל ההוכחה במשפט פלילי רובץ על המאשימה וחובתה להוכיח אותו מעל לכל ספק סביר.
3. המאשימה לא עמדה בנטל השכנוע מדוע יש להעדיף את אמרותיו של עזרא במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. עדותו היא המשמעותית והקרדינאלית בתיק, אך הוא הוכרז כעד עוין בעדותו בבית משפט זה.
4. ביחס להודעותיו במשטרה, לא היו אלה הודעות קוהרנטיות ואין לבכרן על פני עדותו של עזרא בבית המשפט. כך לדוג', בעוד בהודעה הראשונה העיד כי היו שיחות טלפוניות בינו ובין הנאשם, בהודעה השנייה, העד לא הגיב לשאלה אודות אמצעי התקשורת בין הצדדים וכן לא הומצא פלט שיחות שעשוי להוות חיזוק. בעדותו בבית המשפט הוא מאשר שלא היה לו שום קשר טלפוני עם הנאשם, ומוסיף כי הנאשם לא רצה אתו קשר ולא היה מקבל אותו כאשר היה מגיע למשרדי החברה. גרסה זו נתמכה על ידי עדויותיהן של המזכירות בחברה.
5. כמו כן, מסרה באת כוח הנאשם כי במסגרת החקירה הנגדית, עלו פערים בהודעתו במשטרה. עזרא לא עדכן את הנאשם לאחר ביצוע ההצתה, לא נפגש עמו או דיבר אתו טלפונית. טענות כמו מועד הפגישה והקשר הטלפוני, שעלו במסגרת החקירה המשטרית לא אומתו ולא הוכחו. לפיכך, יש בסתירות ובחולשות ההודעות במשטרה כדי להביא להעדפת העדות בבית המשפט, לפחות מחמת הספק.
6. לטענת באת כוח הנאשם, קו אמרתו של עזרא בבית המשפט היה אחיד לפיו לנאשם לא היה כל קשר בביצוע העבירה. העד לא נשאל על ידי המאשימה האם הודעותיו במשטרה נתנו מרצון חופשי וזאת חרף רצונה של המאשימה להיבנות מהן ועל אף עדותו כי היו לו טעמים לתת את ההודעה אשר נתן. כמו כן, המאשימה לא הפריכה את טענתו של העד כי הוכה על ידי אחד החוקרים ואף בחרה שלא לזמן את העד החשוד בהכאה. לעומת זאת, לאחר שהוזהר מפני מתן עדות שקר בבית המשפט, הוא חזר בו מכל הודעותיו במשטרה ומסר את גרסתו אודות הסכסוך עם האחים ניסנוב. על פי עדותו של עזרא, הסיבה למתן ההודעה המפלילה כלפי הנאשם במשטרה הייתה, בין היתר, נוכח המכות והאיומים שספג מהשוטרים כמו כן מסר בעדותו כי אינו יודע כיצד להתייחס לדברים שמסר במשטרה וכי היה נתון תחת השפעת סמים.
7. גם מבחינת התוספת הראייתית הנדרשת, לא עמדה המאשימה בנטל הנדרש. נסיבות המקרה מצריכות תוספת ראייתית מסוג סיוע, אולם גם לפי שיטת המאשימה בדבר הצורך בחיזוק מוגבר, הדבר לא נעשה. לטענתה, הפרטים המוכמנים שמסר עזרא לא יכולים להוות חיזוק שכן לא ניתן לחזק ראייה מתוך הראייה. בנוסף, שיחת הטלפון בין דוד לאמו של עזרא בבוקר ההצתה אין לה ולא כלום לגבי הנאשם או לכתב האישום המיוחס לו. עם זאת, יש בה כדי ללמד על קשר מוקדם בין עזרא לדוד.
8. עוד הוסיפה באת כוח הנאשם את המחדלים שנעשו לדבריה בפרשה דנן. המאשימה טענה כי צד שלא מעמת עד עם נתון, הדבר צריך לבוא לחובתו. עם זאת, המאשימה לא עימתה את הנאשם, בחקירתה

הנגדית, עם פרטים מהותיים בכתב האישום, בין היתר, עם הטענה ששבוע טרם ההצתה פנה הנאשם לעזרא וביקש ממנו לבצע את ההצתה תמורת תשלום כספי ועם טענת האיומים.

9. ביחס לעדותו של עזרא, באת כוח הנאשם סיכמה כי אין להעדיף את אמרותיו במשטרה. המאשימה לא עמדה בנטל ולכן יש להעדיף את עדותו בבית המשפט, לחילופין לא להעדיף שום אמרה ולהורות על זיכוי של הנאשם על סמך הראיות האחרות שקיימות בתיק.

10. לטענת באת כוח הנאשם, אין בעדותו של המתלונן כדי להשליך מאומה על המיוחס לנאשם בכתב האישום וכן אין בה כדי לחזק או לסייע לראיות התביעה. בראשית חקירתו, ניסה המתלונן להרחיק עצמו מן הסכסוך בינו לבין הנאשם אולם, בחינת הדברים מעלה כי המתלונן ניסה להפיל את התיק על הנאשם נוכח ההליכים המשפטיים שהיו ביניהם. לכך יש להוסיף את העובדה שמתוך עדותו של המתלונן עולה קיומה שריפה נוספת שלא נחקרה, כמו גם נוכחות של בני מיעוטים במקום ועדי ראיה אובייקטיביים שלא נחקרו וכן את אמרותיהם של המתלונן ובנו שיש בהם כדי להצביע על תיאום גרסאות.

11. באשר לעדותו של הנאשם, מדובר בעדות קוהרנטית ורציפה, החל מחקירותיו במשטרה ועד לעדותו בפני בית המשפט. הנאשם הכחיש את מעורבותו באירוע ההצתה והסביר לאורך כל חקירתו את הסכסוך בינו ובין עזרא ומסר כי גם במהלך עבודתו בחברה לא היה לו קשר עם עזרא. בנוסף הנאשם תיאר את הסכסוך עם אחיו, דוד, ואת ניתוק היחסים ביניהם.

12. הנאשם העיד כי אירוע ההצתה הוביל לפגיעה מהותית בו שכן מערכות רבות בדירה המצויות תחת אחריותו ניזוקו. הנאשם ציין, כי דוד ועזרא ידעו על הסכסוך בינו ובין המתלונן וכן דוד ידע על הבניין הספציפי נשוא המחלוקת.

דין והכרעה

1. לאחר שעיינתי בהודעות העדים במשטרה, והתרשמתי מעדויותיהם בפניי, אני קובע כי קיים ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם וכי המאשימה לא הוכיחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי את המפורט בכתב האישום. להלן אפרט טעמי.
2. כתב האישום מייחס לנאשם שותפות או הזמנה של מעשה הצתה בדירה השייכת למתלונן. על פי עובדות כתב האישום, עקב מחלוקת שהתגלעה סביב עניין כספי הנוגע לבניית דירה ברחוב סנהדריה, ואשר התבררה בבית המשפט, פנה הנאשם לעזרא והציע לו להצית את הדירה תמורת תשלום כספי.
3. באשר ליריעת המחלוקת, הנאשם כפר כפירה מוחלטת באישום, אולם הכיר בכך שישנו סכסוך משפטי בינו לבין המתלונן אשר הסתיים בפסק דין.

איומים

4. שני יסודות לה לעבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין. האחד יסוד המעשה: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר", והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו...".
5. מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלוות נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה

והקנטה שלא כדיון. אולם, גם אם הכיר המחוקק בשקט הנפשי של הפרט כערך מוגן מפני פגיעה שלא כדיון, אין לבחון את יסוד "האיום", הוא היסוד הפיזי שבעבירה לפי סעיף 192, לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום. בעניין זה ראו רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 04.01.06):

"...כבר נקבע בפסיקתנו כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד...".

6. יודגש כי על פי סעיף 192 לחוק העונשין, אין נדרשת תוצאה של פגיעה בפועל בערכים המוגנים כדי שתתקיים עבירת האיומים. לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לקיים את יסודות עבירת האיומים. מדובר אפוא בעבירה שהיא מסוג העבירות ההתנהגותיות, ואין מדובר בעבירה תוצאתית.

7. למותר לציין כי לא כל התייחסות שלילית לאחד או יותר מהתחומים המוזכרים בסעיף 192 עולה כדי איום. יש שהאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש שמתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך באשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאימת בנסיבותיו המיוחדות של המאיום.

8. באשר למקרה דנן, אמנם, עדותו של הנאשם מקובלת עליי, ואני מוכן לקבל כי כוונתו לא הייתה פגיעה פיזית במתלונן אלא בהקשר של מס הכנסה, אך אין בכך כדי להפחית התקיימותו של היסוד העובדתי בעבירת האיומים הכולל פגיעה בנכסיו ובפרנסתו של אדם.

9. בנסיבות המקרה, כאשר ברקע סכסוך בין הנאשם למתלונן באשר למסירת המפתח והעברת התמורה הכספית, לא מן הנמנע כי אמירותיו של הנאשם גם אם מהווים ביטויים גבוליים, יקבלו משמעות מאימת באזניו של האדם הסביר. בעניין זה ראו רע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408:

"לפיכך כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט...".

10. באשר ליסוד הנפשי, שוכנעתי כי לאור מערכת היחסים בין הצדדים, רצה הנאשם להטיל אימה על המתלונן, גם אם לא התכוון לממש את דבריו.

11. יודגש, אין בהרשעתו של הנאשם בעבירת האיומים כדי להסיק על אירוע ההצתה שכן עבירת האיומים אינה דורשת התקיימות של תוצאה. בענייננו, לא שוכנעתי כי איומו של הנאשם לא הגיע כדי מימוש.

הצתה

1. כמתואר לעיל, אין שום ראייה הקושרת את הנאשם למעשה ההצתה ולפיכך הדיון בענייננו מסתמך על עמוד 20

מארג של ראיות נסיבתיות. הראיות הנסיבתיות, מעצם טיבן, הן ראיות אשר אינן מוכיחות במישרין את העובדות המהוות בסיס לעבירה. תחת זאת, הן מבססות עובדות אחרות, אשר מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימות העובדות הטעונות הוכחה בדרך של היסק לוגי. לפיכך, בהסתמכות על ראיות נסיבתיות טמונים קשיים אינהרנטיים. בעניין זה ראו ע"פ 6167/99 **יעקב בן שלוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 577, (2003) (להלן: **בן שלוש**):

"ראיה ישירה מוכיחה עובדה מסוימת במישרין, באמצעות הצגת חפץ, מסמך, או עדות אדם אשר קלט אותה בחושי. הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות הטעונה הוכחה, אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שממנה, על דרך היסק הגיוני, ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה הטעונה הוכחה. שתי צורות ההוכחה, הישירה והנסיבתית, הינן דרכים קבילות להוכחת עובדות. עליונותה של הראיה הישירה על פני הראיה הנסיבתית משתקפת בכך שנילווה לה אך יסוד אחד של קושי - החשש מפני שקריות הראיה. קושי זה נילווה גם לראיה הנסיבתית, אולם לכך מצטרף קושי נוסף - הטעות האפשרית שבהיסק ההגיוני מהראיה הנסיבתית לעובדה שמבקשים להוכיחה"

2. על אף הקושי המתואר, הלכה היא כי כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן הראייתי של ראיות ישירות, וכי ניתן להשתית הרשעה בפלילים על בסיס ראיות נסיבתיות. עם זאת נקבע, כי לאור מהותן של ראיות אלו, הליך הסקת המסקנה המפלילה מראיות נסיבתיות מורכב יותר מזה של ראיות ישירות. בכדי להתמודד עם הקושי הנוסף הקיים בבחינתן של ראיות נסיבתיות, השתרשה בפסיקה הבחינה התלת-שלבית:

"בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם" (ע"פ 497/92 **נחום (קנדי) נ' מדינת ישראל**)

3. הממצאים שהוצגו על ידי המאשימה יוצרים חשד כלפי הנאשם אשר היה מצוי בסכסוך עם המתלונן. סמיכות הזמנים בין מסירת המפתחות לדירה לבין הצתתה מחשידה מאד וכן העובדה כי דווקא הדירה של המתלונן היא זו שהוצתה מבין כלל הדירות בבניין. לכך יש להוסיף את הודאתו במשטרה של עזרא לפיה הנאשם הציע לו להצית את הדירה תמורת תשלום כספי.

4. כאמור, אין מחלוקת על עצם התקיימות האירוע אלא על הקשר של הנאשם אליו. לאור זאת מצאתי כי הנסיבות הנדרשות לעניין הן:

א. הסכסוך הקיים בין הנאשם למתלונן כמניע למעשה העבירה.

ב. מערכת היחסים בין הנאשם למבצע העבירה, חיים עזרא.

ג. סמיכות מועד הצתת הדירה למועד מסירת המפתחת והעברת הבעלות בה.

ד. היכרות מבצע העבירה, חיים עזרא, עם הדירה המסוימת שהוצתה.

5. לעניין הסכסוך בין הנאשם למתלונן אשר לטענת המאשימה מהווה המניע למעשה ההצתה, איני מוצא בכך ראייה מספקת שתקשור את הנאשם לאירוע. לכך יש להוסיף כי הטלת החשד באופן מיידי על הנאשם, למרות אמרותיהם של עדי ראייה אובייקטיבים בדבר בני מיעוטים שברחו מן הדירה באותה עת, שגם לגביהם היה לכאורה מקום לחשוד ובכל זאת לא נבדקו, רק בשל טענת המתלונן על הטלת החשד בנאשם בעקבות הסכסוך ביניהם, אשר היה מקום לבדוק אותם לעומק ולא נעשה.

6. באשר למערכת היחסים בין הנאשם למבצע העבירה במסגרת החברה. הנאשם מסר בעדותו בבית משפט כי מלכתחילה העסיק את עזרא על רקע היכרותם המוקדמת ומתוך תחושת רחמים על מצבו ולא מפני שהיה נצרך בחברה. לכך ניתן להוסיף את עדותו של אחי הנאשם, אריק, כי השניים מכירים מה"שכונה". עזרא עבד בתחום ההובלות בחברה, תחת סמכותו של דוד, ושימש בתפקיד בלתי קבוע ושולי (**פרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 274, שור' 12-21**). הנאשם כאמור הוא בעל החברה ובמסגרת תפקידו נוהג להסתובב רבות באתרי הבנייה בשטח. נוכח האמור, מצאתי כי יש היגיון בעדותו של הנאשם לפיה בין השניים לא התקיים שום קשר משמעותי בין כתלי החברה.

7. בהמשך לכך, מקובלת עליי עמדת הנאשם לעניין מערכת יחסים בין הנאשם לבין דוד. דבריו של הנאשם לפיהם גם לאחר פיטורי אחיו בסביבות חודש מאי 2014, המשיך האחרון לעבוד ממשרדי החברה, כמו גם עדותה של שובל, אינם סותרים את גרסתו באשר לניתוק היחסים ביניהם. בעניין זה ראו חקירה ראשית של שובל בפרוטוקול מיום **29.01.2017, עמ' 47, שור' 25-26**:

ש. ...מתי התחלת לעבוד בכלל?

ת. אני לא כל כך זוכרת, באוגוסט.

לפיכך, מקובלת עליי עמדת המאשימה כי חודש אוגוסט 2014 אותו ציינה שובל כמועד תחילת העסקתה בחברה, נמסר כמועד משוער ויתכן כי בפועל החלה את עבודתה קודם לכן, בחודש יוני. בעניין זה ראו חקירה נגדית של הנאשם בפרוטוקול מיום **25.03.19, עמ' 283, שור' 21-24**:

כבוד השופט דניאל טפרברג: מתי שושנה התחילה לעבוד?

ת. שושנה התחילה קצת לפני.

כבוד השופט דניאל טפרברג: מתי? תגיד תאריך.

ת. בסביבות יוני.

מכאן שלא הוכח כי במועד ההצתה בחודש יולי 2014 המשיכו יחסי העבודה בין הנאשם לבין דוד.

8. באשר לסמיכות מועד הצתת הדירה למועד מסירת המפתח, המאשימה ביקשה להיבנות על סמיכות הזמנים כחיזוק לטענה כי הנאשם יזם את הצתת הדירה לאחר העברת הבעלות בה לידי המתלונן. במסגרת

העדויות שנשמעו בפניי, עלתה סתירה באשר לתאריך המסירה. המתלונן העיד כי המפתחות נמסרו לידי ביום 14.07.14, הוא יום ההצתה. לעומת זאת, טען הנאשם בעדותו כי מסירת המפתחות נעשתה לאחר ביצוע סיור המסירה ביום 23.06.14. נוכח הסתירה קבעתי כי בא כוח הנאשם ימציא אישור מטעם באת כוחו של הנאשם בתקופה הרלוונטית. על פי המסמכים שהוגשו על ידי עוה"ד זלטין שהעידה בפניי ואשר אין לי ספק במהימנות עדותה, אני מוצא כי מסירת המפתחות נעשתה ביום ה-01.07.14, שבועיים עובר לאירוע ההצתה. בעניין זה ראו חקירה ראשית של זלטין בפרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 324, שור' 18-23:

ש. ובעקבות קבלת הצ'ק מה את עשית?

ת. רגע, דבר ראשון לגבי הצ'ק, המסמך נ/8(6) זה מסמך שהוא מאה אחוז נכון עובדתית מכל היבט שהוא למה? כי אני חתומה עליו. שוב אמרתי, חלפו חמש שנים, היה שם ויכוח על הצ'ק למה הצ'ק הזה ולא צ'ק אחר, להחליף את הצ'ק, היה שם איזשהו ויכוח לפקודת מי יהיה הצ'ק, בסוף ב-1.7 אני קיבלתי צ'ק ומסרתי מפתחות ואת הפרוטוקול הזה של מסירת הצ'ק ערך עורך הדין של אייכן, של הצד השני, לא אני.

9. נוסף על כך, אין להתעלם מן העובדה שבתקופה זו התגלע קרע בין האחים ניסנוב. על פי עדותו של האח, אריק, היחסים בין הנאשם לדוד החלו להתערער מספר חודשים לפני אירוע ההצתה. זאת לאחר שדוד פתח אולם שמחות וכתוצאה מכך נפח העבודה בהובלות ירד משמעותית עד שפוטר עד ידי הנאשם. בעניין זה ראו חקירה ראשית של אריק בפרוטוקול מיום 28.04.19, עמ' 308-309:

ש. תאמר לי מה הקשר בין הנאשם ברוך לבין דוד ניסנוב באותה תקופה? מה אתה יכול לומר על זה?

ת. תקופה קצרה, אני לא זוכר מתי בדיוק דוד החליט לפתוח אולם, לפני זה דוד ניהל את תחום ההובלות בחברה

ש. תקופה קצרה לפני מה?

ת. לפני האירוע הזה, מספר חודשים לפני הוא פתח אולם בתלפיות והוא הפסיק את עבודתו בחברה. זהו, זה היה העניין, וכתוצאה מכך מפתחת האולם התחיל כל הסיפור ביניהם

ש. ומה הקשר ביניהם היום?

ת. היום הם לא מדברים כבר מספר שנים, הם לא מדברים כתוצאה מכך כשדוד פתח את האולם בהתחלה הוא עדיין המשיך לעבוד בהובלות, כשהוא עבד בהובלות הוא היה עובד באולם עד שעות מאוחרות ובהובלות צריך לקום בשעה מוקדמת, הנהגים יוצאים בחמש בבוקר, חמש וחצי בבוקר, דוד לא היה מתעורר בבוקר וכתוצאה מכך ירדה העבודה משמעותית בהובלות.

ש. נפגעה העבודה?

ת. נפגעה העבודה. ברוך יזם פגישה עם דוד ואמר לו או שהוא עוזב את העבודה לגמרי והוא ממשיך, כי תקופה קצרה הוא עבד גם בהובלות וגם באולם, או

שהוא עוזב את העבודה לגמרי והוא ממשיך באולם או שהוא סוגר את האולם וחוזר לנהל את ההובלות כמו שצריך וכתוצאה מכך הסכסוך פרץ ודוד התעצבן וזהו.

10. דברים אלו עולים בקנה אחד עם עדותו של הנאשם לפיה, פיטר הנאשם את אחיו, דוד, בעקבות סכסוך שהתגלע בין השניים כחודשיים טרם אירוע ההצתה. פיטורין אלה התרחשו לאחר שפיטר הנאשם את עזרא בעקבות תלונות על התנהלותו מצד נהגים אחרים. בעניין זה ראו עדותו של הנאשם בחקירה ראשית בפרוטוקול מיום 25.03.19, עמ' 273, שור' 2-12:

ש. אוקיי, זה היה לפני שהדירה הוצתה, נכון?

ת. בוודאי.

ש. בסד הזמנים. עכשיו הייתה עוד נקודה בזמן שבה גם ניתקת את דוד מהעסק שלך.

ת. נכון.

ש. מה היה קודם?

ת. קודם כל היה חיים ואחר כך דוד.

ש. אוקיי. אז בעצם כשחיים נזרק מהעבודה דוד עדיין היה מנהל שלו.

ת. לא, לא היה מנהל, כשחיים נזרק מהעבודה כבר דוד לא היה מנהל שלו, זהו, אני מבחינתי חתכתי מחיים וזרקתי אותו, לאחר מספר חודשים גם דוד נוצר בינינו סכסוך.

ש. אבל ביום הזה שאתה זרקת את חיים מהעבודה דוד עדיין עבד בהובלות.

ת. כן.

11. הסכסוך בין האחים ניסנוב, שהוביל לפיטוריו של דוד, עשוי להוות מניע חלופי להצתת הדירה. מניע שאינו כולל את מעורבותו של הנאשם, להפך, אירוע אשר נועד לפגוע בו דווקא.

12. חלופה זו עשויה להסביר גם את ההכרות המוקדמת עם הדירה. דוד ידע אודות הסכסוך בין הנאשם למתלונן וכן הכיר את הדירה מושא כתב האישום. בנוסף, על רקע העובדה כי שאר הדירות בבניין היו מאוכלסות והצתתן עלולה הייתה לגרום לפגיעה בנפש, מובן בעיניי מדוע הוצתה דווקא הדירה המסוימת הזו. לא בהכרח בגלל השתייכותה למתלונן אלא דווקא בגלל היותה ריקה מאדם.

13. אל מול אלה, ניצבים נתונים המטילים ספק בגרסת המאשימה. ראשית, התנהלותו של העד המרכזי עזרא במהלך המשפט. העד סתר את הודאתו במשטרה וטען כי מעשה ההצתה נבע מרצונו לנקום בנאשם על פיטוריו מהחברה ועל רקע סכסוך כספי ביניהם.

14. עזרא מסר בעדותו בפניי שתי גרסאות שונות באשר למניע ההצתה. בתחילה מסר כי הצית את הדירה על רקע סכסוך בינו לבין המתלונן. עדות זו עמדה בסתירה להודעתו של העד במשטרה, שם מסר כי הנאשם פנה אליו והציע לו להצית את הדירה בתמורה לתשלום. לאחר שהוזהר על ידי בית המשפט כי הוא עלול

לעמוד לדין על עדות שקר בגין עדותו בהליך דן או בהליך שהתנהל בענייננו של דוד, חזר בו עזרא מעדותו בהליך הנוכחי וטען כי הצית את הדירה על רקע סכסוך עם הנאשם. בעניין זה ראו עדותו של עזרא בחקירה ראשית בפרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 99, שור' 6-23:

"ת. העדות הראשונה שהייתה אצל דוד ניסנוב זאת הנכונה

כבוד השופט דניאל ספרברג: ולא העדות שאדוני נותן היום?

ת. לא.

כבוד השופט דניאל ספרברג: תודה. קיבלת תשובה. העדות שנאמרה אצל השופט יועד הכהן

ת. היא הנכונה

כבוד השופט דניאל ספרברג: היא הנכונה ולא העדות שאדוני נתן היום.

ת. כן.

כבוד השופט דניאל ספרברג: ואדוני חוזר בו מהעדות שנתן היום כאן.

ת. כן.

כבוד השופט דניאל ספרברג: דהיינו אין לו סכסוך עם המתלונן?

ת. לא.

כבוד השופט דניאל ספרברג: ואדוני לא היה חייב לך שלושים אלף שקל?

ת. לא. יש לי סכסוך עם ניסנוב.

כבוד השופט דניאל ספרברג: עם ניסנוב, טוב, שמענו גרסה שלישית, בסדר.

ש. אז למה שיקרת?

ת. לא יודע, רוצה לגמור עם זה כבר, לא מתאים לי כל האי נוחות הזאת שאתם מעמידים אותי כל פעם. יאללה רוצה ללכת לחזור למקום שלי. כבוד השופט מעמידים אותי במצבים של אי נעימות וזהו".

15. נוכח הסתירות הרבות שעלו בעדותו ולבקשת המאשימה, הכרזתי על העד כעוין והודעותיו במשטרה נתקבלו מכוח של סעיף 10א לפקודת הראיות. לאחר סקירת חומר הראיות שהונח בפניי, אני מוצא כי אין בו כדי להוות תוספת ראייתית נדרשת. אני מוצא כי יש בפרטים המוכמנים אשר מסרה המאשימה ואשר היו ידועים לעזרא כדי לקשור את הנאשם לביצוע העבירה. פרטים אלה, לכל היותר יש בהם כדי לחזק את העובדה כי עזרא ביצע את מעשה ההצתה, עניין שאינו במחלוקת בענייננו.

16. אם נמשיך את דימוי ה"פאזל" המורכב מהראיות הנסיבתיות, הרי שקישורו של הנאשם לאירוע ההצתה חסר. גם תרגיל החקירה אליו הפנתה המאשימה במהלך עדותו של עזרא, אין בו כדי לקשור את הנאשם לעבירה. בהקלטה מיום 27 בנובמבר 2014, נשמעים עזרא ודוד מנהלים שיחה ידידותית, במהלכה אומר העד לדוד

כי לקח על עצמו את התיק (פרוטוקול מיום 20.04.17, עמ' 105, שור' 2-1). בעניין זה, מסר עזרא בעדותו כי אינו זוכר במה מדובר.

17. סבורני כי לא רק שאין בהקלטה זו כדי לקשור את הנאשם אלא שהיא מחזקת את היותו של עזרא עד בלתי מהימן ומגבירה את נטייתו של ביהמ"ש שלא להסתמך על דבריו כראייה מכריעה בעניין זה. בנוסף, הקלטה זו עשויה לחזק את האפשרות לפיה כל מעשה ההצתה הוא פרי תכנונם של דוד ועזרא, ללא קשר לנאשם.

18. כמו כן, מצאתי כי הנאשם סיפק תשובות סבירות בעדותו ויש בהן כדי לחזק את הספק בדבר אשמתו במעשה העבירה.

19. אשר לגרסה חלופית, אף אם הנאשם איננו מציע הסבר המתיישב עם חפותו, על בית-המשפט לבחון מיוזמתו שלו הסברים אפשריים כאלה. יתרה מזו, על בית-המשפט לבחון אפשרויות סבירות שונות, אפילו אין הן מתיישבות עם טענות ההגנה. לא מן הנמנע כי הסכסוך בין האחים ניסנוב הוביל את רצון האחד לנקום באחיו וזאת באמצעות ניצול מצוקתו של עזרא כמבצע העבירה. לא מצאתי כי יש בדברי המאשימה כדי לסתור את טענותיו של הנאשם לפיהם לא היה בקשר עם אחיו ועם עזרא. טענותיה של המאשימה אכן קושרת בין דוד לעזרא אך אינן מצביעות על קשר לנאשם.

20. גם גרסה זו אינה נקייה מקשיים, יחד עם זאת, עזרא והנאשם היו נתונים בסכסוך על רקע כספי. בדומה לכך, קיים סכסוך בין הנאשם לאחיו, דוד, על רקע פיטוריו מהחברה. סברה זו יש בה להסביר את הטענה באשר למניע ההצתה, מועד ההצתה וההכרות המוקדמת עם מיקום הדירה.

21. לפיכך, גרסה זו אינה דמיונית או בלתי-רציונלית. היא מקימה בסופו של דבר ספק סביר, והגרסה המפלילה, גם אם היא מסתברת ומשכנעת, הרי שהיא אינה הגרסה היחידה האפשרית.

22. לאחר בחינת מכלול הראיות, באתי לכלל מסקנה אין כי בהן כדי להוביל למסקנה המרשיעה מעבר לספק סביר. לאור זאת, סבורני כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

23. אילו אמת המידה בפלילים הייתה זו הנקוטה במשפט האזרחי - מאזן ההסתברויות - כי אז דינו של הנאשם היה להרשעה. כפות המאזניים נוטות לצד החובה, לא לצד הזכות. ברם, עצם העובדה שגרסת המאשימה היא סבירה, אין די בה. אשמתו של הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר. המארג הראייתי הכולל, מאפשר גם גרסה אחרת, שלפיה לא היה זה הנאשם שיזם ותכנן את אירוע ההצתה. גם אם מקנן חשש בלב, הרי שכבד ממנו החשש שמא חף מפשע יורשע לחינם.

24. ס' 34 לחוק העונשין, תחת הכותרת 'נפקותו של ספק', קובע כי: **(א) לא ישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר .**

25. על יסוד האמור, לא שוכנעתי כי במקרה לפנינו מלמדות הראיות, מעבר לספק סביר על אשמתו של הנאשם. החשש מפני הרשעת חף מפשע אינו מאפשר את הרשעתו של הנאשם בעבירת הצתה ומחייב, אפוא, את זיכויו של הנאשם בעבירת ההצתה, מחמת הספק.

26. עם זאת, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים לפי ס' 192 לחוק.

ניתנה היום, 18 ביולי 2019 במעמד הצדדים.

עמוד 26

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©